

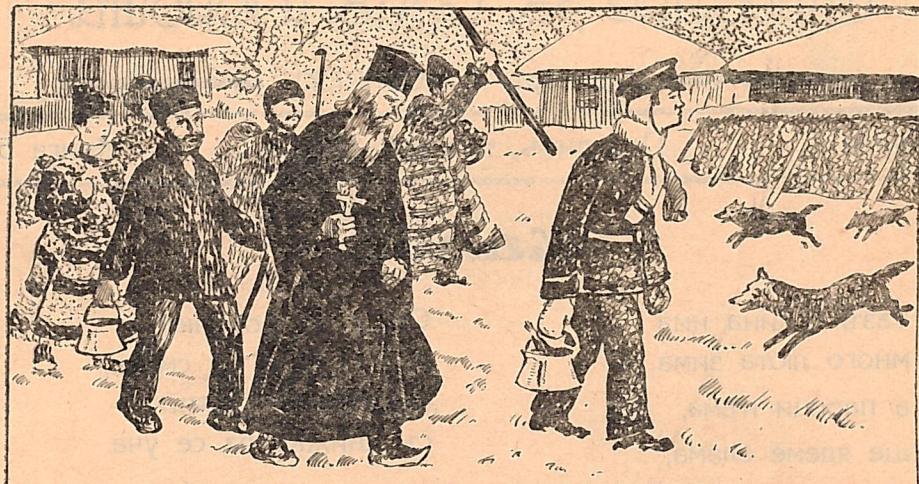
Срещу Йордановъ день.

Кучетата лавнаха. Всички скочиха.

— Попа иде, бабоо! — викна Благойчо.

Баба Благойца и синъ ѝ Петър скочиха да отбранятъ.

— Мяя-у, мяя-у, —мяукаше ученикътъ, който вървѣше предъ попа съ менче вода, въ която плуваше китка босилекъ и размахваше тояга да се отбрани отъ навалящите кучета.

Попътъ, подхваналъ съ лѣва ржка старо охлузено рако, за да се не окали, смилено престжпяше, стискайки въ дѣсната си ржка жълтъ кръстъ. Следъ него съ бакъръ вода мудно престжпяше шишковиятъ крахта, а подиръ него се влачеха 4—5 души съ голѣми опалени тояги. Тѣзи хора не бѣха излишни. Всѣки си имаше опредѣлена работа. Единиятъ отъ тѣхъ, напримеръ, който бзспирно мяукаше, бѣше цѣлъ охлепанъ съ брашно. Той събираще съ чувалъ брашно за попа. Другъ прехвърлилъ дисаги на плеци, често—често подвикваше: „Отпредъ фасуль, отзадъ болгуръ!“ Искаше да каже, че събира въ дисагите фасуль и болгуръ. Трети, превесиль дисаги, изъ които, отъ една страна се подава вълна, а отъ другата памукъ, мълкомъ събираще даренитѣ вълмѣ. Четвърти, обвесиль царевичени махалки на ржка и чувалъ на гърба, събираще царевица. А най-отподире вървѣше 15—16 годишно момче съ голѣма, изплетена отъ небелени върбови пръчки,